

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Šrédlové a soudců JUDr. Ivy Suneghové a Mgr. Jiřího Lochmana v právní věci žalobkyně: **Vladimíra H.**, nar. xxx, bytem xxx, zastoupená JUDr. Ilonou Chladovou, advokátkou, se sídlem v Brně, Rybníček 4, proti žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti ČR**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, zastoupené Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, Rašínovo nábř. 42, Praha 2, **o náhradu škody a odškodnění za nemajetkovou újmu**, o odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 16. srpna 2016, č. j. **19 C 196/2015 – 345**,

t a k t o :

- I.** Rozsudek soudu I. stupně se v celém výroku I. a ve výroku II. ohledně částky 1,700.000,- Kč **p o t v r z u j e .**
- II.** Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku II. ohledně částky 140.000,- Kč **m ě n í** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni 140.000,- Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III.** Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náklady řízení před soudem I. stupně 20.328,- Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Ilony Chladové, advokátky.

IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem zamítl soud I. stupně žalobu na zaplacení náhradu škody ve výši 137.829,13 Kč (výrok I.), zadostiučinění ve výši 1,840.000,-Kč (výrok II.) a uložil žalované zaplatit žalobkyni náklady řízení 23.904,- Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce, JUDr. Ilony Chladové, advokátky (výrok III.).

Žalobkyně se podanou žalobou (po částečném zpětvzetí žaloby) domáhala náhrady škody z titulu nezákonného trestního stíhání pro trestný čin zpronevěry vedeného proti ní u Okresního soudu v Břeclavi pod sp. zn. 21T 87/2009, zahájeném dne 18. 6. 2008 a skončeném dne 5. 2. 2015 zprošťujícím rozsudkem.

Požadovala jako náhradu majetkové škody (po částečném zpětvzetí žaloby) **137.829,13 Kč**. Žalobkyni byla uložena odsuzujícím rozsudkem Okresního soudu v Břeclavi, který byl následně zrušen rozsudkem Krajského soudu v Brně dne 16. 3. 2010, náhrada škody obci P. ve výši celkově 227.184,-Kč a následně obec P. podala k exekutorskému úřadu návrh na nařízení exekuce pro tuto částku (u Okresního soudu v Břeclavi pod sp. zn. 52EXE 476/2010). Požadovaná částka je částkou nákladů oprávněné obce P. v exekučním řízení 25.836,-Kč, náklady exekutora 26.988,-Kč a náhrada splátek s úroky z úvěru, který si na zaplacení musel vzít manžel žalobkyně u ČSOB, částka 85.005,13 Kč.

Dále nárokovala nemajetkovou újmu 2,000.000,- Kč, po mimosoudním plnění žalované 160.000,- Kč a navazujícím zpětvzetí žaloby jen **1,840.000,- Kč**.

Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby v plném rozsahu.

Mezi účastníky bylo učiněno nesporným uplatnění žádosti na náhradu škody a nemajetkové újmy žalobkyní u žalované dne 19. 6. 2015, vyhovění části nároku na náhradu obhajného ve výši 74.995,80 Kč (zpětvzetí žaloby) a nároku na náhradu nemajetkové újmy ve výši 160.000,-Kč stanoviskem z 27. 1. 2016.

Soud I. stupně vycházel z následujících skutkových zjištění.

Z obsahu spisu, sp. zn. 21T 87/2009 Okresního soudu v Břeclavi byl prokázán průběh trestního řízení, kdy usnesením policejního orgánu Okresního ředitelství Policie ČR, Služby kriminální policie a vyšetřování Břeclav z 18. 6. 2008 bylo zahájeno trestního stíhání žalobkyně pro trestný čin zneužívání pravomoci úřední osoby, porušování povinnosti při správě cizího majetku a zpronevěry. Po dvou odsuzujících rozsudcích a zrušujícím rozhodnutí dovolacího soudu došlo rozsudkem Okresního soudu v Břeclavi, sp. zn. 21 T 87/2009-3022, který nabyl právní moci 5. 2. 2015, ke zproštění žalobkyně dle § 226 písm. c) trestního řádu.

Usnesením Okresního soudu v Břeclavi, č. j. 52EXE 476/2010-21, z 25. 8. 2010 byla nařízena exekuce podle vykonatelného rozsudku Okresního soudu v Břeclavi ze dne 16. 12. 2009, č. j. 21T 87/2009-2424, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně z 16. 3. 2010. Soud pověřil provedením této exekuce Mgr. Kamila Brančíka, soudního exekutora, Exekutorského úřadu v Hodoníně.

Z exekučního příkazu č. j. 007EX 1744/10-10 ze dne 9. 9. 2010 bylo prokázáno, že exekutor, pověřený provedením exekuce, nařídil provedení exekuce prodejem nemovitých věcí žalobkyně, které jsou ve společném jmění s Jaroslavem H..

Z příkazu k úhradě nákladů exekuce 007EX 1744/10-15 ze dne 8. 10. 2010 bylo prokázáno stanovení nákladů exekuce oprávněného v částce 25.836,-Kč a nákladů exekuce exekutora ve výši 26.988,-Kč.

Po vydání zrušujícího usnesením Nejvyššího soudu České republiky ze dne 19. 1. 2011 vrátila obec P. žalobkyni zaplacených 227.184,-Kč.

Dne 14. 12. 2006 byl skončen pracovní poměr žalobkyně u obce P. dohodou.

Žalobkyně byla vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání v době od 18. 2. 2009 do 22. 9. 2009. Od 23. 9. 2009 je zaměstnána.

Dne 23. 9. 2010 byla uzavřena smlouva o úvěru mezi ČSOB a Jaroslavem H. o poskytnutí úvěru v částce 260.000,-Kč, který byl řádně splacen.

Z čestného prohlášení Jaroslava H. ze 14. 6. 2016 bylo zjištěno, že tento až do vynesení zprošťujícího rozsudku se svojí manželkou nemluvil, nevedli společnou domácnost a vzhledem k exekuci vážně uvažoval o rozvodu manželství.

Z výslechu svědkyně Petry H., dcery žalobkyně, bylo prokázáno, že v důsledku trestního stíhání žalobkyně byly značně narušeny společenské vztahy a rodinné vztahy (mezi žalobkyní na straně jedné a jejím manželem a tchýní na straně druhé). Po zprošťujícím rozsudku došlo k zlepšení vztahů, a to především mezi její matkou a otcem.

Žalobkyně je od roku 2011 v péči neurologa pro necitlivost a bolest horních končetin, nevolnosti, zvracení, bolesti hlavy a nespavost.

Případ žalobkyně byl medializován v regionálních novinách.

Soud I. stupně aplikoval § 1, § 3, § 5, § 8 odst. 1, § 13 odst. 1, 2 a § 31a zákona č. 82/1998 Sb.

Soud I. stupně dospěl k závěru, že je dána odpovědnost žalovaného z nezákonného rozhodnutí, usnesení Policie České republiky, Okresního ředitelství v Břeclavi 18. 6. 2008, kterým bylo zahájeno proti žalobkyni trestní stíhání pro spáchání trestného činu zpronevěry, když rozhodnutím Okresního soudu v Břeclavi z 5. 2. 2015 došlo ke zproštění obžaloby podle § 226 písm. c) trestního řádu žalobkyně v plném rozsahu. Je však třeba zkoumat splnění dalších předpokladů odpovědnosti za škodu, totiž vznik škody a příčinnou souvislost.

Nárok na **náhradu majetkové újmy**, a to na náhradu škody obci P. v celkové částce 137.829,13 Kč, není důvodný.

Žalobkyně se snažila prokázat vznik a výši škody, spočívající v nutnosti vzetí si úvěru a hrazení jednotlivých splátek jistiny a úroků úvěru a celé zaplacení těchto výdajů. Bylo prokázáno, že částka jistiny ve výši 227.184,-Kč byla následně po vydání rozhodnutí dovolacího soudu vrácena žalobkyni na účet jejího manžela dne 18. 4. 2011. Úvěrová smlouva však byla podepsána pouze manželem žalobkyně. Není ani zřejmé, na co byl úvěr poskytnut, neboť byl bezúčelový. Manžel žalobkyně ani ve svém čestném prohlášení nepotvrdil, že by úvěr, který si vzal a čerpal jej, mu byl poskytnut právě v souvislosti s náhradou škody uloženou rozsudkem trestního soudu jeho manželce. Sama žalobkyně ani nepotvrdila, že by náklady, které za ní hradil její manžel a které byly prokázány, následně manželovi vrátila. Žalobkyně nenavrhlala k prokázání tvrzení ohledně příčinné souvislosti mezi vzetím si úvěru jejím manželem a náhradou škody, kterou byla povinována, žádný důkaz, a to navzdory výzvě dle § 118a o. s. ř.

Žalobkyně dobrovolně nehradila povinnost uloženou jí rozsudkem Okresního soudu v Břeclavi z 16. 12. 2009 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně z 16. 3. 2010, kterými byla žalobkyně uložena taktéž povinnost k zaplacení náhrady škody obci P. ve výši 227.184,-Kč. Rozsudky nabyly právní moci a byly vykonatelné. Žalobkyně potom nikterak povinnost k zaplacení této částky z vykonatelného rozhodnutí nesplnila. Žalobkyni muselo být zřejmé, jaký bude další běh řízení, ke kterému skutečně následně došlo podáním návrhu na nařízení exekuce, kterému bylo vyhověno. K nařízení exekuce došlo 25. 8. 2010, tedy až více jak 5 měsíců po potvrzujícím rozsudku Krajským soudem v Brně a po téměř roce a $\frac{3}{4}$ od původního prvostupňového rozhodnutí. Žalobkyně neučinila žádné preventivní úkony, například žádost o odklad vykonatelnosti s ohledem na podané dovolání. Žalobkyně nechala svým liknavým přístupem dojít celé řízení až do nařízení exekuce s následky i v podobě náhrady exekučních nákladů. U nákladů exekuce oprávněného a soudního exekutora není dána příčinná souvislost s vydáním nezákonného rozhodnutí.

Pokud jde o nárok na **náhradu nemajetkové újmy**, žalobkyni již bylo uhrazeno 160.000,-Kč. Žalobkyně ve svých žalobních tvrzeních poukazovala jednak na délku tohoto řízení, jednak na následky způsobené v osobnostní sféře žalobkyně, které spatřovala jednak v zásazích spočívajících v poškození a psychické újmě na zdraví, zasažení cti a dobré pověsti, ve zhoršení pracovního uplatnění žalobkyně a útrapách a nejistotě žalobkyně.

Trestní stíhání žalobkyně počalo 18. 6. 2008, skončilo 5. 2. 2015, tedy trvalo po dobu cca 6 let a 7 měsíců.

Lékařskými zprávami bylo prokázáno, že žalobkyně byla nucena vyhledat ošetření u svého neurologa a byla hospitalizována v nemocnici, avšak nelze dovést příčinnou souvislost mezi vedením trestního stíhání a následnými neurologickými potížemi žalobkyně.

Pokud jde o zásahy do osobnostní sféry spočívajících v narušení manželství žalobkyně, trestním stíháním narušené rodinné vztahy se zlepšily poté, co byla žalobkyně obžaloby zproštěna. Samotné vedení trestního řízení a nectění zásady principu presumpce nevinoty potom nemůže jít k tíži žalované, když je zřejmé, že rodinní příslušníci, tedy manžel žalobkyně a tchýně žalobkyně, věřili ve vinu žalobkyně, nikterak ji nepodpořili, ačkoliv byli jejími nejbližšími.

Pouze svědkyně Petra H. tvrdila, že její matka byla vyloučena ze sociálního a společenského života.

Pokud jde o zásah do dobré pověsti a cti žalobkyně, medializaci případu nelze klást k tíži státu.

Žalobkyně nebyla ani pracovně postižena v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím. K rozvázání pracovního poměru s Obecním úřadem P. došlo 14. 12. 2006, tedy před zahájením trestního stíhání (zahájeno až 18. 6. 2008). Je pravdou, že žalobkyně byla od 18. 2. 2009 do 22. 9. 2009 vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání, ale žalobkyně v té době byla středního věku, ve věku 54 let, a tato doba hledání zaměstnání je dobou přiměřenou s ohledem na pracovní kvalifikaci a věk žalobkyně. Nelze dovést, že by žalobkyně byla právě v příčinné souvislosti s vedením trestního stíhání omezena v možnosti získat zaměstnání.

Poskytnutá částka 160.000,-Kč je přiměřená. Výše odškodnění, které žalobkyně požadovala v částce 2.000.000,-Kč, ke které dospěla vynásobením délky daného řízení průměrnými měsíčními výděly v částce 25.316,-Kč, je částkou nepřiměřeně vysokou, která nikterak neodráží specifika daného případu. Žalobkyně výdělek pobírala, a to na základě přiznaných dávek úřadem práce a poté v zaměstnání.

S ohledem na tyto skutečnosti soud I. stupně náhradu zbytku nemajetkové újmy zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 2 o. s. ř.

Uvedený rozsudek napadla včasným odvoláním žalobkyně.

K náhradě materiální škody uvedla, že s obcí P. jednala o možné úhradě škody a ačkoliv podala dovolání, obec navrhla nařízení exekuce, tedy předčasně. Žalobkyně škodu nemohla uhradit ze svých prostředků. Jednak byl v exekučním řízení zajištěn její majetek, jednak neměla dostatečně vysoké příjmy. Úvěr nedostala, banky o tomto potvrzení nevystavují. Vypomohl manžel žalobkyně, když souvislost s poskytnutým úvěrem a zaplacením škody je vysledovatelná z časových souvislostí toků finančních prostředků.

K náhradě nemateriální újmy namítala, že medializací případu byla poškozena její čest, pověst, rodinné, společenské a osobní vztahy. Laická veřejnost, která necítí presumpci nevinny a zveřejnění případu považuje za samotný odsudek, byla zevrubně informována o trestní věci bezmála 7 let. Sedm let trvající trestní řízení se podepsalo i na fyzickém i psychickém na zdraví žalobkyně, jak bylo prokázáno.

Navrhla, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Žalovaná požadovala potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného.

Mezi úhradou nákladů exekuce oprávněného a soudního exekutora a nezákonným rozhodnutím není příčinná souvislost. Žalobkyně měla dostatek času na řešení náhrady škody obci P., sama svou nečinností způsobila nařízení exekuce.

Žalobkyně, ač soudem I. stupně poučena dle § 118a odst. 1, 3 o.s.ř. neprokázala uzavření úvěrové smlouvy v příčinné souvislosti s náhradou škody uloženou v trestním řízení.

Žalobkyni poskytnuté zadostiučinění za nemajetkovou újmu 160.000,- Kč je přiměřené.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek dle § 212 a § 212a o.s.ř. a dospěl k následujícím závěrům.

Majetková škoda z úvěrové smlouvy

Žalobkyně měla způsobit škodu obci P. přede dnem 18. 6. 2008, neboť až tímto datem bylo zahájeno trestní stíhání žalobkyně. Ve smyslu § 3028 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, je nutno posuzovat, zda tento závazek žalobkyně spadá do společného jmění s jejím manželem, dle zákona č. 40/1064 Sb.

Dle § 143 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/1964 Sb. společné jmění manželů tvoří závazky, které některému z manželů nebo oběma manželům společně vznikly za trvání manželství, s výjimkou závazků týkajících se majetku, který náleží výhradně jednomu z nich, a závazků, jejichž rozsah přesahuje míru přiměřenou majetkovým poměrům manželů, které převzal jeden z nich bez souhlasu druhého.

V režimu zákona č. 40/1964 Sb. závazek jednoho z manželů nahradit škodu vzniklou protiprávním jednáním nebyl závazek (dluh) náležící do SJM. Součástí SJM v režimu zák. č. 40/1964 Sb. byly závazky, které některému z manželů nebo oběma manželům společně vznikly za trvání manželství, s výjimkou závazků týkajících se majetku, který náleží výhradně jednomu z nich a závazku, jehož rozsah přesahuje míru přiměřenou majetkovému poměru manžela a který převzal jeden z nich bez souhlasu druhého (viz § 143 odst. 1 písm. b/ zák. č. 40/1964 Sb.). Věc, kterou totiž pachatel získal za trvání manželství trestním činem nebo jako odměnu za něj nebo kterou pachatel nabyt za věc získanou tímto způsobem, se nestává

součástí SJM (již pro poměry zákonného společenství majetkového dle § 22 zákona č. 265/1949 Sb. tak bylo judikováno v R 48/61). Pokud tedy trestní činností získal manžel majetek a oproti tomu závazek nahradit vzniklou škodu, jde o závazek týkající se majetku, který náleží výhradně jednomu z nich.

Žalobkyně pak ani po poučení dle § 118a odst. 1, 3 o.s.ř. netvrdila, natož prokazovala, že prostředky zaplacené z úvěru jejím manželem na základě jím uzavřené úvěrové smlouvy tomuto vrátila, neboť tento závazek k náhradě škody z trestního řízení není součástí SJM. Neprokázala tedy vznik škody své osobě jako jeden z předpokladů odpovědnosti státu dle zákona č. 82/1998 Sb., jak dovodil již soud I. stupně.

Majetková škoda z nákladů exekučního řízení

Soud I. stupně správně dovodil absenci příčinné souvislosti mezi zaplacenými náklady exekučního řízení a vydáním nezákonného rozhodnutí. Žalobkyně dobrovolně nesplnila povinnost uloženou jí vykonatelným soudním rozhodnutím. Neučinila žádné preventivní úkony, například žádost o odklad vykonatelnosti s ohledem na podané dovolání. Za této situace poškozená obec P. podala zákonný návrh na nařízení exekuce, exekuce byla nařízena a oprávněnému a soudnímu exekutorovi vznikly náklady, jejichž zaplacení je povinností povinného (§ 87 a násl. zákona č. 120/2001 Sb., exekuční řád).

Sama žalobkyně v odvolání dává do souvislosti vznik nákladů exekučního řízení jen s jednáním obce P., která dle jejího tvrzení podala návrh na nařízení exekuce navzdory vstřícné komunikaci žalobkyně a podanému dovolání, nikoliv s vydáním nezákonného rozhodnutí.

Nemajetková újma

Dle rozsudku NS ČR sp. zn. **30 Cdo 2813/2011** uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. **122/2012** *zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, se poskytuje podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., jenž je normou s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem, a jenž tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Soudy při stanovení formy či výše zadostiučinění vychází především z povahy trestní věci, též z délky trestního stíhání, a především dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat.*

Dle rozsudku NS ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. **30 Cdo 1747/2014**, publikovaného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. **67/2016** :

Výše zadostiučinění přiznaného podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) na náhradě nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby nebo zastavením, musí odpovídat výši zadostiučinění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují; významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna.

Nelze-li nalézt takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy

(např. z titulu odpovědnosti státu za nezákonné omezení osobní svobody, nepřiměřenou délku řízení, náhrady nemajetkové újmy na zdraví ve formě bolestného nebo ztížení společenského uplatnění, újmy na osobnostních právech v rámci ochrany osobnosti, újmy z titulu porušení zákazu diskriminace podle obecné úpravy i v pracovněprávních vztazích apod.). Soud přitom neopomene uvést podstatné společné a rozdílné znaky a v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlit, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše stanoveného zadostiučinění, tj. z jakého důvodu je přiznané zadostiučinění přiměřené ve srovnání s jiným zadostiučiněním přiznaným z jiného právního důvodu.

Nebude-li možné postupovat ani podle jiného případu náhrady nemajetkové újmy, je třeba stanovit přiměřené zadostiučinění v takové výši, která bude odpovídat ekonomické realitě České republiky a tomu, co by obecně bylo vnímáno jako spravedlivé (např. s ohledem na cenovou úroveň nebo výši průměrné mzdy). V každém případě je primárně na žalobci, aby zvolil přesvědčivé srovnání, podle kterého jeho újma z hlediska spravedlnosti není menší než újma jiná, za kterou se přiznává minimálně žalovaná částka.

Soud I. stupně správně uzavřel, že žalobkyně nebyla nezákonným trestním stíháním postížena **v pracovní oblasti**, v tomto směru lze plně odkázat na výstižné odůvodnění napadeného rozsudku.

Soud I. stupně rovněž správně dovedl, že **medializace případu** žalobkyně není důvodem pro poskytnutí zadostiučinění za nemateriální újmu. Nelze státu přičítat k tíži, že princip presumpce nevinny byl narušen sdělovacími prostředky, případně že žalobkyně byla frustrována z medializace případu. Zde dochází k přetřetí příčinné souvislosti mezi vedením trestního stíhání a skutečností, která újmu zakládá či zvyšuje (viz rozhodnutí NS ČR sp. zn. **30 Cdo 4280/2011**, **30 Cdo 2200/2015**).

Soud I. stupně správně posoudil i skutečnost, že žalobkyně nebyla vážně poškozena **v rodinných vztazích**. Sice po dobu trvání trestního stíhání byly tyto vztahy narušeny, ovšem po vydání zprošťujícího rozsudku došlo k jejich nápravě.

Je nutné dále připomenout, že skutečnost **trestního stíhání osoby veřejně činné** je obecně nepodstatné. Vždy je třeba přihlížet k intenzitě újmy konkrétní osoby, ať již byla veřejně činnou či nikoli (rozsudek NS ČR sp. zn. **30 Cdo 3858/2013**).

Skutkově lze tedy shrnout pro účely poskytnutí zadostiučinění za nemateriální újmu následující.

Žalobkyně byla trestně stíhána 6 let a 7 měsíců.

Byla obviněna z trestných činů zpronevěry, porušení povinností při správě cizího majetku a zneužití pravomoci úřední osoby, kdy dle trestního zákoníku lze uložit tresty odnětí svobody až na dvě léta, resp. na šest měsíců až tři léta či zákaz činnosti. Nejedná se tedy o trestné činy výrazně společensky nebezpečné.

Žalobkyně byla zproštěna obžaloby dle § 226 písm. c) tr. ř., nebylo prokázáno, že skutek spáchal obžalovaný.

Působila jako zaměstnanec Obecního úřadu obce P., tedy v relativně malé obci, kdy lze předpokládat společenské vydělení žalobkyně v důsledku trestního stíhání v souvislosti se správou obecních prostředků.

V důsledku trestního stíhání došlo k poškození zdraví žalobkyně. Na rozdíl od soudu I. stupně je odvolací soud názoru, že typově poškození zdraví žalobkyně souvisí s jejími psychickými potížemi v souvislosti s průběhem trestního stíhání (necitlivost a bolest horních

končetin, nevolnosti, zvracení, bolesti hlavy a nespavost), je zřejmé i časová souvislost (od roku 2011).

Jako srovnatelné případy použil odvolací soud případy projednávané u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 14 Co 466/2016 a 14 Co 361/2016.

Ve věci **14 Co 466/2016** bylo poskytnuto zadostiučinění **100.000,- Kč** bývalé starostce malé obce, která byla stíhána pro shodný trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby, zproštěna obžaloby byla dle § 226 písm. b) tr. řádu, trestní stíhání trvalo 2,5 roku (2,6x kratší dobu), stejně jako v nyní projednávaném případě měla žalobkyně mezi spoluobčany a přáteli špatnou pověst, rodinný život v pořádku, nikoliv dopad do profesní oblasti s tím, že medializace případu je nedůležitá. Na rozdíl od nynější žalobkyně měla pokaženou politickou kariéru komunálního politika (chtěla kandidovat ve volbách), ale zase na rozdíl od nynější žalobkyně neměla postiženo zdraví. Tedy rozdíl je jen v délce trvání trestního stíhání.

Ve věci 14 Co 361/2016 bylo žalobci poskytnuto zadostiučinění 100.000,- Kč. Byl stíhán pro shodný trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby, trestní stíhání trvalo 1 rok a 11 měsíců (3,4 x kratší dobu), trestní stíhání mělo dopad do společenské, rodinné i profesní sféry. U nynější žalobkyně mělo trestní stíhání dopad jen do společenské oblasti, ale tato měla postiženo i zdraví. Tedy rozdíl je především v délce trestního stíhání.

Žalobkyně byla oproti srovnatelným případům trestně stíhána 2,6 krát, resp. 3,4 krát delší dobu, tedy průměrně 3krát delší dobu. Ostatní aspekty jsou shodné, resp. jinak vyrovnané. Odvolací soud tedy považuje za odpovídající zadostiučinění za nemajetkovou újmu v průměrně 3krát vyšší částce, tedy 300.000,- Kč. Jelikož žalobkyni bylo žalovaným zapláceno 160.000,- Kč, přiznal odvolací soud žalobkyni dalších **140.000,- Kč**.

Na základě shora uvedeného odvolací soud celý výrok I. (částka 137.829,13 Kč představující materiální škodu) a výrok II. ohledně částky 1,700.000,- Kč (nenároková nemateriální újma) jako věcně správné potvrdil dle § 219 o.s.ř. Ohledně nárokové nemateriální újmy 140.000,- Kč byl rozsudek soudu I. stupně ve výroku II. změněn dle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř.

O nákladech řízení před soudem I. stupně bylo rozhodnuto dle § 224 odst. 2 o.s.ř.

Žalobkyně se domáhala částky 2,290.105,- Kč sestávající ze tří nároků, a to :

- náklady obhajoby **101.440,- Kč**. V částce 74.996,- Kč byla žaloba vzata zpět pro chování žalovaného, který platil dobrovolně po podání žaloby. V částce 26.444,- Kč vzala žalobkyně žalobu zpět bez uvedení procesního důvodu.
- škoda **188.665,- Kč**. Žalobkyně byla procesně neúspěšná. Částka 137.829,- Kč byla zamítnuta, do zbylé částky 50.836,- Kč byla žaloba vzata zpět bez uvedení důvodu.
- nemateriální újma 2,000.000,- Kč. Výše tohoto plnění závisela na úvaze soudu, čili ohledně tohoto nároku by měla žalobkyně nárok na plnou náhradu nákladů řízení dle § 142 odst. 3 o.s.ř. Ovšem jelikož tato částka byla žalobkyní požadována ve zcela nepřiměřené výši, vycházel odvolací soud pro určení poměru úspěchu žalobkyně ve věci z částky přiznané, tedy **300.000,- Kč** (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2010, sp. zn. **III. ÚS 1320/2010**), celkem tedy pro určení podílu úspěchu žalobkyně ve věci **590.105,- Kč**.

Jestliže má žalobkyně právo na náhradu nákladů za žalobou uplatněné nároky celkem v částce 374.996,- Kč (nemajetková újma 300.000,- Kč a náklady obhajoby 74.996,- Kč), je z celkové částky 590.105,- Kč její úspěch ve věci 64 %, neúspěch 36 %, tedy žalobkyně má nárok na 28 % nákladů řízení.

Dle § 12 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, při spojení dvou a více věcí, pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno jiným právním předpisem, se za tarifní hodnotu považuje součet tarifních hodnot spojených věcí.

Tarifní hodnotou v tomto případě je dle § 8 odst. 1 AT částka 101.440,- Kč (náklady obhajoby) + 188.665,- Kč (materiální škoda) a dle § 9 odst. 4 písm. a) AT částka 50 000,- Kč (nemateriální újma, viz usnesení NS ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3378/2013), celkem 340.105,- Kč.

Dle § 7 bod 6 AT je odměna za jeden úkon právní služby 9.700,- Kč. Náklady žalobkyně sestávají z odměny za 6 úkonů právní služby (převzetí zastoupení, sepis žaloby, vyjádření z 11. 8. 2015 a 13. 6. 2016, účast u jednání 17. 5. 2016 a 16. 8. 2016), tedy 58.200,- Kč, 6 režijních paušálů po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 AT v částce 1.800,- Kč a DPH 12.600,- Kč, celkem 72.600,- Kč. Žalobkyni náleží náhrada 28 % nákladů řízení, tedy **20.328,- Kč**.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 2 o.s.ř. Žalobkyně ohledně materiální škody ve výši 137.829,- Kč nebyla úspěšná, zamítavý výrok napadeného rozsudku byl potvrzen. Úspěšná byla ve srovnatelné výši nemateriální újmy 140.000,- Kč (při jejím nepřiměřeném požadavku na nemateriální újmu celkem 2.000.000,- Kč - viz výše uvedený náleží Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2010, sp. zn. III. ÚS 1320/2010). Bylo tedy rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **I z e** podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím soudu I. stupně za podmínek § 237 a § 239 o.s.ř.

V Praze dne 27. ledna 2017

JUDr. Jana Š r é d l o v á v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Dana Beránková